

Arrest

nr. 297 915 van 29 november 2023
in de zaak X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 26 juni 2016 in België aan. Op 15 juli 2016 dient zij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 27 maart 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep

hiertegen wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 219 509 van 5 april 2019 verworpen.

1.3. Op 3 juli 2019 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) gegeven.

1.4. Op 31 juli 2019 dient de verzoekende partij een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 18 november 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het volgend verzoek niet ontvankelijk is. Op 7 augustus 2020 verwerpt de Raad het beroep hiertegen bij arrest nr. 239 508.

1.6. Op 24 september 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : K. (..)

voornaam : M. Z. (..)

geboortedatum : (..)1994

geboorteplaats : Dabar Romyali

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 19/11/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 07/08/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 15/07/2016 en 31/07/2019 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

1.7. Op 15 oktober 2020 dient de verzoekende partij voor de derde keer een verzoek om internationale bescherming in. Op 25 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Het beroep hiertegen wordt door de Raad bij arrest nr. 261 722 van 6 oktober 2021 verworpen omdat de beslissing werd ingetrokken. Op 3 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Het beroep hiertegen wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 288 256 van 28 april 2023.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending artikel 13 EVRM

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de verwerende partij gebaseerd op de volgende reden;

Zie bestreden beslissing aub.

Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kunnen opwerpen om haar uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten hem zal uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Verzoeker begrijpt niet ook niet waarom ze nu een bevel gekregen heeft wanneer mens zelden op straat mag komen omwille van coronavirus.

Een tweede golf van corono is overal begonnen.

Het land van herkomst van verzoeker is zwaar getast door dit virus. Het is onmogelijk om te reizen naar Afghanistan.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een teruggedrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke teruggedrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit teruggedrijvingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: “Or, la Cour n’apreçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie.” (cf. randnummer 96)

EN

“Du fait que les requérants, en déposant une demande d’asile, avaient siasi les instances d’asile de l’examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s’ils ont disposé dans ce cadre d’un recours remplissant les exigences de l’article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l’Afghanistan.” (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is, is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Het zal uw Raad wellicht niet verbazen dat verzoekende partij volhardt in zijn vrees in Afghanistan en alles binnen zijn mogelijkheid zal doen om verwerende partij hier alsnog van te overtuigen om zijn verblijf te regulariseren.

Verzoeker meent dat in haar geval verweerder geen onderzoek verrichtte naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan voor de Afghaanse onderdanen die gedurende enkele jaren in België gewoond hebben.

Verzoeker meent dat de situatie in Afghanistan alles behalve veilig is. Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar de volgende landeninformatie:

18 August 2019 | BBC News

Afghanistan

Kabul: 63 people killed and more than 180 others injured after bomb explosion at wedding; Islamic State (IS) group claims responsibility for the attack

Afghanistan: Bomb kills 63 at wedding in Kabul (Media Report, English)

Afghanistan: Bomb kills 63 at wedding in Kabul

Kabul: 63 people killed and more than 180 others injured after bomb explosion at wedding; Islamic State (IS) group claims responsibility for the attack

Kabul: 63 Personen getötet und mehr als 180 weitere bei Bombenexplosion auf Hochzeit verletzt; Gruppe Islamischer Staat (IS) bekennt sich zu dem Anschlag

Burials are taking place in the Afghan capital, Kabul after a bomb exploded at a wedding hall killing 63 people and wounding more than 180. The Islamic State (IS) group said it was behind the attack. The blast happened on Saturday during a wedding ceremony at around 22:40 local time (18.10 GMT). President Ashraf Ghani has condemned the attack, describing it as "barbaric". [...] Sunni Muslim militants, including the Taliban and the Islamic State group, have repeatedly targeted Shia Hazara

minorities in Afghanistan and Pakistan. A Taliban spokesman said the group "strongly condemned" the attack. [...] == The latest blast comes just 10 days after a huge bomb outside a Kabul police station killed at least 14 people [<https://www.bbc.co.uk/news/world-asia-49263537>] and injured nearly 150. The Taliban said they carried out that attack. On Friday a brother of Taliban leader Hibatullah Akhundzada was killed by a bomb planted in a mosque near the Pakistani city of Quetta.

<https://www.bbc.com/news/world-asia-49383803>

Verweerder heeft evenmin rekening gehouden met het volgende rapport:

September 2019 | Stahlmann, Friederike (Author), published by Informationsverbund Asyl und Migration Afghanistan

Study on living conditions and experiences of Afghans who have been deported from Germany

Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen (Special or Analytical Report, German)

Zur Diskussion der methodischen Grenzen der quantitativen Dokumentation von Opfern siehe Stahlmann (28.3.2018), Gutachten Afghanistan, erstellt für das Verwaltungsgericht Wiesbaden. Abrufbar bei ecoi.net, ID 1431611, Kapitel 7. 11 Vgl. zusammenfassende Diskussion in Stahlmann a. a. O. [...] Referenzen in Stahlmann a. a. O. (Fn. 10), Kapitel 13. 16 Für die Diskussion der in Afghanistan üblichen Unterscheidung in »erfolgreiche Rückkehrer«, zu denen Abgeschobene und formell freiwillige Rückkehrer gehören, und »erfolgreiche Exilafghanen«, die einen dauerhaften Aufenthaltstitel in Europa haben und in Afghanistan zu Besuch sind, s. Stahlmann a. a. O. [...] Friederike Stahlmann: Erfahrungen abgeschobener Afghanen Asylmagazin 8 – 9 / 2019 278 V O R A B V E R S I O N Themen des Berliner Symposiums 2019 schungssetting hat jedoch methodische Grenzen, die die Repräsentativität der Ergebnisse einschränken. [...] Friederike Stahlmann: Erfahrungen abgeschobener Afghanen Asylmagazin 8 – 9 / 2019 280 V O R A B V E R S I O N Themen des Berliner Symposiums 2019 gitimiert. [...] Asylmagazin 8 – 9 / 2019 281 V O R A B V E R S I O N Friederike Stahlmann: Erfahrungen abgeschobener Afghanen möglichen Rückkehr nach Deutschland. Der möglicherweise verzerrende Effekt ist somit verhältnismäßig gering.

https://www.ecoi.net/en/file/local/2017434/AM19-8-9_beitrag_stahlmann_vorab191009.pdf

Verzoeker meent dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen. Hoe een dergelijke gedwongen uitwijzing zal plaatsvinden en of dit wel degelijk naar Afghanistan zal zijn, is verzoekende partij nog niet duidelijk. Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om uw Raad hieromtrent te vatten. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Verzoekende partij meent dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt. Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijke bevel pas verzoekenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in zijn bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

Belang:

Verzoeker meent dat ze belang heeft omdat dit bevel in strijd is met het internationaal verdragsrecht, nl. Artikel 13 EVRM. Verzoeker verzoekt uw Raad om dit bevel om het grondgebied te verlaten te schorsen en nietig te verklaren.

Dat dit middel gegrond is.”

2.2. Er wordt met betrekking tot artikel 13 van het EVRM op gewezen dat, gelet op de inhoud en het doel van deze rechtsregel, dit artikel niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekende partij verwijst naar artikel 3 EVRM en betoogt te volharden in haar vrees met betrekking tot Afghanistan. Zij stelt dat de verwerende partij nagelaten heeft een onderzoek te verrichten over de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan voor Afghanen die gedurende enkele jaren in België gewoond hebben. Zij verwijst naar landeninformatie met betrekking tot Afghanistan en stelt dat het aldaar allesbehalve veilig is.

2.3. De Raad wijst er evenwel op dat, waar de verzoekende partij haar vrees ten aanzien van Afghanistan herhaalt, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar diverse verzoeken om internationale bescherming heeft afgewezen. Ook de beroepen tegen deze afwijzingsbeslissingen werden verworpen bij arresten nr. 219 509 van 5 april 2019, nr. 239 508 van 7

augustus 2020 en nr. 288 256 van 28 april 2023. Uit het laatste arrest blijkt onder meer dat haar asielrelaas niet geloofwaardig is en dat:

“Waar verzoeker verwijst naar zijn verblijf in België en stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd gepercipieerd zal worden, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden.

Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 41 e.v.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals).

Wat personen die Afghanistan verlieten betreft, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears,

Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada, 8 December 2021 in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen.

Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

- personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn.

Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest “Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker toont echter geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Bovendien brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Verzoeker beperkt zich tot de loutere bewering dat hij is verwesterd omwille van zijn verblijf met zijn neef, A.A., die ook verwesterd zou zijn.

Het feit dat verzoeker al jaren “rondloopt op zoek naar bescherming” is geen bewijs dat hij niet kan terugkeren.

“Het verhaal van verweerster dat zolang u moslim ben, is een terugkeer geen probleem, is gebaseerd op vermoeden.” wordt niet als dusdanig als motief in de bestreden beslissing teruggevonden.

In het kader van onderhavig, derde verzoek, bepaalt artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet het volgende:

“§ 1.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.

De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald door de Koning.

Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de praktijk onmogelijk is om tijdig het in het eerste lid bedoelde onderhoud af te nemen, kan de minister met instemming van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissen om het personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van dit onderhoud. In dergelijke gevallen krijgt het personeel van die andere instantie vooraf de relevante opleidingen zoals door de Koning bepaald voor het personeel van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 2.

Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer :

1° [...]

2° [...]

3° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.

§ 3.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.”

Ook in zijn derde verzoek werd verzoeker de gelegenheid geboden om een aantal verklaringen af te leggen aan de hand van een vragenlijst en de mogelijkheid gegeven om bijkomende stukken neer te leggen. Aldus is aan de hoorplicht voldaan. Bovendien merkt de Raad nog op dat verzoeker, middels zijn verzoekschrift, de mogelijkheid heeft gehad om nieuwe elementen aan te brengen, zodat hij niet aantoonde dat het feit dat hij niet opnieuw werd gehoord door de commissaris-generaal tijdens een persoonlijk onderhoud in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming een negatieve invloed heeft op de beoordeling van dit verzoek. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze steunt op een veelheid aan motieven waarbij de door verzoeker aangevoerde elementen werden beoordeeld in het licht van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige

aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij als vluchteling kan worden erkend omwille van het feit dat hij enige tijd in het Westen heeft doorgebracht.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU), december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

De Raad is aldus van oordeel dat de door de verzoeker aangehaalde huidige humanitaire situatie in Afghanistan geen nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van januari 2023. Het verzoek wordt beoordeeld ten opzichte van de situatie in de provincie Logar.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, in casu de provincie Logar.

Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Tot slot toont verzoeker, die louter verwijst naar “de bovenvermelde redenen” geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

De Raad is aldus van oordeel dat de door de verzoeker aangehaalde precaire veiligheidssituatie in Afghanistan geen nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De motivering in de bestreden beslissing is aldus pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Er zijn ook geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van de vorige verzoeken om internationale bescherming.

Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Voorts heeft de commissaris-generaal in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze geoordeeld dat een terugkeerbesluit niet leidt tot refoulement.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.”

Door thans opnieuw te wijzen op de onveilige situatie in Afghanistan maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij ondanks de reeds afgewezen verzoeken tot internationale bescherming, alsnog genoopt was een nieuw onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, temeer de bestreden beslissing dateert van meer dan twee en een half jaar voor het laatste arrest van de Raad waarbij een zeer actuele beoordeling voorligt van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wijst de Raad erop dat niet ontkend wordt dat de situatie in Afghanistan op sommige plaatsen onveilig is, doch er wordt door de Raad niet aangenomen dat elke Afghaan door zijn loutere aanwezigheid op Afghaans grondgebied een risico loopt voor zijn leven of op een mensonwaardige of vernederende behandeling zoals blijkt uit de arresten van de Raad. Door opnieuw te verwijzen naar algemene landeninformatie van 2019 slaagt de verzoekende partij er niet in aan te

tonen dat de omstandigheden in Afghanistan dermate gewijzigd zijn dat een nieuwe beoordeling zich opdrong, temeer uit het laatste arrest van de Raad van 28 april 2023 gebleken is dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan niet van die orde is dat verzoekende partij zelf bij terugkeer moet vrezen voor haar leven of voor een onmenselijke of vernederende behandeling.

2.4. Waar verzoekende partij nog stelt dat zij momenteel niet weet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen en op welke manier dit zal gebeuren en zij in dit verband verwijst naar het arrest van het EHRM van 2 oktober 2012, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat er *in casu* geen sprake is van een gedwongen uitvoering. Het betoog van verzoekende partij mist feitelijke grondslag. Verder blijkt uit de bestreden beslissing ook duidelijk waarheen zij wordt verwacht terug te keren en op welke manier. Thans ligt duidelijk een bevel om het grondgebied te verlaten voor, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de vreemdelingenwet. Dit moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een “*terugkeerbesluit*” in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Een “*terugkeerbesluit*” is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn definieert “*terugkeer*” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: 1) zijn land van herkomst, of 2) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of 3) een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, § 1, 5° *iuncto* artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet. Artikel 1, § 1, 6° stelt dat de beslissing tot verwijdering de beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Dat die terugkeerverplichting niet naar om het even welk derde land geldt, blijkt uit artikel 1, § 1, 5° van de vreemdelingenwet waarbij terugkeer wordt gedefinieerd als het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar 1) zijn land van herkomst of 2) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of 3) naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

In casu kan geen enkele twijfel bestaan over het land waarnaar verzoekende partij geacht wordt vrijwillig terug te keren omdat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar de beslissing van het CGVS van 19 november 2019 en naar het arrest van de Raad van 7 augustus 2020 dat het beroep tegen die beslissing heeft verworpen. Bijgevolg is het duidelijk dat van verzoekende partij verwacht wordt dat zij terugkeert naar Afghanistan. Er is geen enkele indicatie in het dossier dat thans een terugkeer wordt beoogd naar een land van doorreis of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot verblijf. Ook de modaliteiten zijn duidelijk. Thans ligt geen bevel voor met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het bevel is immers niet gekoppeld aan een beslissing tot terugleiding gestoeld op artikel 7, lid 2 van de vreemdelingenwet, zodat de modaliteiten om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel kunnen gekozen worden door verzoekende partij, met andere woorden het staat verzoekende partij vrij de wijze te kiezen waarop zij het land verlaat en terugkeert naar Afghanistan.

Bovendien slaat verzoekende partij ook de bal mis waar zij meent dat zij een eventuele navolgende beslissing tot terugleiding niet zou kunnen aanvechten. Immers maakt een beslissing tot terugleiding naar de grens een afzonderlijke beslissing uit waartegen verzoekende partij op dat moment nog beroep kan aantekenen.

De Raad volgt evenmin dat de situatie van verzoekende partij vergelijkbaar is met de situatie van het Afgaans gezin, die het voorwerp uitmaakte van de zaak Singh bij het EHRM van 2 oktober 2012, nr. 33210/11. Thans wordt niet beoogd verzoekende partij via Rusland gedwongen terug te drijven naar Afghanistan. Er werd jegens verzoekende partij, bij het indienen van de verschillende verzoeken van internationale bescherming, niet onmiddellijk overgegaan tot het afgeven van een terugleidingsmaatregel. Verzoekende partij heeft op het grondgebied meerdere verzoeken om internationale bescherming kunnen indienen en momenteel ligt enkel een terugkeerbesluit (of bijlage 13quinquies) voor, en geen beslissing tot terugleiding. Bovendien heeft verzoekende partij verschillende keren een beroep in volle rechtsmacht kunnen indienen bij de Raad wat betreft de beslissingen van het CGVS en heeft zij thans ook de beroepsmogelijkheid om het bestreden terugkeerbesluit aan te vechten.

2.5. In zoverre verzoekende partij nog voorhoudt dat zij niet begrijpt waarom zij thans een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt nu niemand op straat mag komen omwille van de COVID-19 pandemie, wijst de Raad erop dat de maatregelen die de federale overheid heeft getroffen ter bestrijding van de COVID-19 pandemie van tijdelijke aard zijn en dat de totale lockdown waarnaar verzoekende partij lijkt te verwijzen thans achterhaald is. Bovendien betwist verzoekende partij niet dat zij zich illegaal op het Belgische grondgebied ophoudt en maakt zij ook niet aannemelijk dat de voormelde maatregelen inhouden dat de verwerende partij niet had mogen overgaan tot het treffen van de bestreden beslissing. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat een terugkeer naar haar land van herkomst als onderdaan van dat land door de voornoemde maatregelen verboden was of is. De Raad wijst er voorts ook op dat ook België zwaar getroffen werd door de COVID-19 pandemie, net zoals vele andere landen in de wereld. Verzoekende partij toont geenszins aan dat haar land van herkomst de COVID-19 pandemie niet de baas kan noch maakt zij aannemelijk dat zij behoort tot een risicogroep.

Daarenboven wijst de Raad erop dat, zelfs indien verzoekende partij zou kunnen aantonen dat zij omwille van de COVID-19 pandemie onmogelijk gevolg kon geven aan het bestreden bevel, dan nog stond en staat het haar vrij om met toepassing van artikel 74/14, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn”* - een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen.

2.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.7. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede middel: Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder laat na om te motiveren waarom ze geen rekening gehouden heeft met corona time.

Verweerder laat na om de terugkeer mogelijkheid van verzoeker te onderzoeken. Vooral in de coronatijden.

Verzoeker meent dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zeer achteruit gegaan is. In de regio waarvan verzoeker afkomstig is, is sprake van willekeurig geweld.

Verzoeker meent dat verweerder nagelaten heeft om hem te horen alvorens hem een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Schending van artikel 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01)

Verzoeker is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

Recht op behoorlijk bestuur

- 1. Eenieder heeft recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*
- 2. Dit recht behelst met name:*
 - Het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen*
 - Het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps – en het zakengeheim,*
 - De plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met reden te omkleden.*
- 3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*
- 4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen”*

Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een

voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74:18 Vw)

Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

2.8. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.10. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet en op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. In de beslissing werd erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 november 2019 een beslissing nam tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming. Er werd gemotiveerd dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten.

Verzoekende partij betwist de determinerende motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing op geen enkele wijze.

Wat betreft het argument van verzoekende partij dat de verwerende partij heeft nagelaten te motiveren aangaande de moeilijkheden om in tijden van corona terug te keren naar Afghanistan, en nog daargelaten de vraag naar het actueel belang van verzoekende partij bij deze kritiek nu niet blijkt dat thans nog enige coronamaatregel van kracht is, benadrukt de Raad dat de coronacrisis een pandemie betrof en het een algemeen bekend feit is dat België hier evenzeer onder heeft geleden. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij hieromtrent had moeten motiveren. Verzoekende partij toont immers niet aan dat Afghanistan veel meer dan België onder de crisis te lijden had of dat zij persoonlijke elementen kon voorleggen die maken dat zij omwille van de crisis een hoger risico loopt dan gemiddeld in geval van terugkeer naar Afghanistan. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de maatregelen getroffen inzake de bestrijding van de COVID-19 pandemie het haar onmogelijk maakten of maken om als Afghaans onderdaan terug te keren naar haar land van herkomst, zijnde Afghanistan.

Verder, indien verzoekende partij mogelijks gegronde redenen had om aan te voeren dat de termijn van zes dagen - gezien de coronacrisis - te kort was om vrijwillig gevolg te geven aan het bestreden bevel, dan had zij de mogelijkheid om op grond van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet een gemotiveerd verzoek in te dienen bij de verwerende partij tot verlenging van de termijn, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn. Er blijkt evenwel niet dat verzoekende partij hierom heeft verzocht.

2.11. Waar verzoekende partij nog stelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zeer sterk achteruit gegaan is en dat er in de regio waarvan zij afkomstig is, sprake is van willekeurig geweld, verwijst de Raad naar hetgeen supra reeds is uiteengezet met verwijzing naar het meest recente arrest van de Raad van 28 april 2023.

2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat zij niet werd gehoord vooraleer haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, merkt de Raad op dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder

verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

De bestreden beslissing wordt de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Artikel 7 van de vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing. Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog over het hoorrecht maar nalaat elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat deze van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming indien zij was gehoord geweest. Voor zover als nodig verwijst de Raad nog naar zijn bespreking hoger. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij elementen had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming inzake de bestreden beslissing. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

2.13. Het tweede middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER